

ἄλλων ἐν γένει τῶν συμπολιτῶν μας. Οἱ Σμυρναῖοι καὶ πάλαι καὶ νῦν περιφημοὶ πρὸ πάντων διὰ τὴν εἰς τὰ καλὰ κλίσει των, ἐγνώρισαν ἤδη πραγματικῶς καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς δημοσίου των εκπαιδεύσεως, καὶ ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν πρόκειται πλέον λόγος περὶ κτερίου ἀπλῶς, τὸ ὅποιον εἶναι τὸ εὐκολώτερον πάντων, ἀλλὰ, σιμὰ τούτου, περὶ συστάσεως Γυμνασίου εἰς τὰ τέχνα των, διὰ πόρων σταθερῶν καὶ μονίμων, καὶ διὰ τῆς εισάξεως καὶ διδασκαλίας πολλῶν ἄλλων ἀναγκαιοτάτων μαθημάτων, ἢ, ἴσως ἢ τύχη θέλει φανῆν, ὅτι ἀνέλαβε πλειοτέραν ἀπὸ ἡμᾶς πρόνοιαν. Ἀνάγκη δὲ νὰ συστηθῇ ταυτοχρόνως καὶ ἡ ἐκ τῶν λογιωτέρων τῆς πόλεώς μας ἐπιτροπή, (προεδρευομένη παρὰ τοῦ Σχολάρχου) ἥτις θέλει δώσει τὸν μέλλοντα διοργανισμόν καὶ τὸ σχέδιον περὶ τοῦ νέου καταστήματος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ στυγμιαία ἀκόμη ἀναβολὴ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι βλαπτικωτάτη, προτρέπομεν τοὺς κ. κ. Ἐφόρους τῆς Σχολῆς, ὅτινες ἀρχετὰ τεκμήρια ἔδειξαν μέχρι τοῦδε τῆς φιλομαθείας των, νὰ συνεργήσωσι μετὰ τῶν λοιπῶν ἐν γένει συμπολιτῶν μας τὴν ταχυτέραν τοῦ ἔργου ἀποπεράτωσιν, καθ' ὅσον μάλιστα εὐκολώτερον τώρα παρ' ἄλλοτε δύνανται νὰ κινήσωσι τὴν σὺ μ π ἄ ρ ε ἰ α ν ὄλων.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ.

Κατὰ τὸν παλαιὸν καιρὸν οἱ ἑπτὰ σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος συναντηθέντες εἰς τὰς Ἀθήνας ἔκαμαν διαφόρους προτάσεις περὶ τοῦ τί ἦτο τὸ μεγαλήτερον καὶ ἀξιοθαυμαστότερον εἰς τὴν Δημιουργίαν ἔργον. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἀπέδειξε διὰ διαφορῶν τοῦ ἐπιχειρημάτων, ὅτι οὐδὲν ἕτερον εἶναι τοιοῦτον θαυμάσιον ὅσον τὰ οὐράνια σώματα, καὶ ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς τὰς γνώμας τινῶν ἀστρονόμων περὶ τῶν πλανητῶν, προσθέσας, σιμὰ εἰς τὰ ἄλλα, ὅτι ἦσαν καὶ αὐτοὶ ὡς ἡ γῆ μας, καὶ ὅτι εἶχον καὶ ἐκεῖνοι φυτὰ καὶ ζῶα. Ἐξαρθέντες ἀπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην οἱ ἑπτὰ σοφοὶ, ἀμέσως ἀπεφάσισαν νὰ ἰκετεύσωσι τὸν Δία, ὥστε νὰ τοὺς συγχωρήσῃ τοῦλάχιστον νὰ περιηγηθῶσιν εἰς τὴν Σελήνην, καὶ νὰ μείνωσιν ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρας, διὰ νὰ ἴδωσι τὰ θαυμάσια τοῦ τό-

που ἐκείνου, καὶ νὰ περιγράψωσιν αὐτὰ, ἐπανελθόντες εἰς τὸν κόσμον. Ὁ Ζεὺς συγκατανεύσας εἰς τὴν αἴτησιν αὐτῶν, χάριν τῆς μεγάλης καὶ σπανίας σοφίας των, τοὺς διέταξε νὰ συναθροισθῶσιν ἐφ' ὑψηλοῦ τινὸς ὄρους ἔνθα κυανόχρους νεφέλη ἤθελεν εἰσθαι ἕτοιμος νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἐκεῖσε. Παρέλαβον δὲ μεθ' ἑαυτῶν οἱ Σοφοὶ οὗτοι καὶ ἄλλους τινὰς εἰδήμονας ἄνδρας, ὥστε συμβουηθούμενοι καὶ παρ' αὐτῶν νὰ δυνηθῶσι νὰ περιγράψωσι καὶ τὰ μικρότερα τῆς χώρας ἐκείνης ἀντικείμενα. Τελευταῖον δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Σελήνην, ἔνθα ἀμέσως ἶδον λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ οἶκον πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν. Κεκοπιακότες ὁμῶς ἐκ τῆς μακρᾶς ὁδοιπορίας, ἔμειναν ἕκαστος περίκλειστος εἰς ἴδιον θάλαμον μέχρι τῆς μεσημβρίας, καὶ τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἡμέρας, χαίροντες μᾶλλον διὰ τὴν τοσοῦτον πολύτιμον συναναστροφὴν των, ἐξώδευσαν εἰς διαφόρων εἰδῶν συνομιλίαν, ὥστε ἐλησμονήθη δι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ σκοπὸς των. Ἄλλο δὲ δὲν ἔκαμναν εἰμὴ μόνον νὰ ἴδωσιν ἐκ τῶν θυρίδων ὡραίαν καὶ μεγάλην γῆν, μ' εὐώδη ἄνθη καὶ πράσινα χόρτα κεκοσμημένην, καὶ ν' ἀκούσῃσι γλυκεῖς καὶ μελωδικοὺς τῶν πτηνῶν ἤχους. Τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐσηκώθησαν πολλὰ ἔνωρὶς διὰ ν' ἀρχίσῃσι τὰς παρατηρήσεις των· κατὰ τύχην ὁμῶς, ἐνῶ ἐξῆλθον ὀλίγα τινὰ βήματα τοῦ οἴκου των, κομψαί τινες γυναῖκες ὑπερεξαισίου καλλονῆς, φωνάξασαι αὐτοὺς, τοὺς ἐσυμβούλευσαν ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ λάβωσιν ὀλίγην ἀναφυχὴν παρ' αὐταῖς, καὶ ἀκολούθως νὰ ἐπιχειρισθῶσι τὸ μέγα καὶ δεινὸν αὐτῶν ἐπιχείρημα. Ἐὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ εὐφρόσυνον συμπόσιον, οἱ πολυδάπανοι οἶνοι, καὶ ἡ ὡραιότης τῶν γυναικῶν τούτων ὑπερίχυσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ξένων ἡ Μουσικὴ ἀμέσως εἰσῆχθη, καὶ αἱ νεώτεραι ἤρχισαν νὰ τραγωδῶσιν· ἦτο γενικὴ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, ὥστε ὅλη ἡ ἡμέρα ἐφαίνετο ἀφιερωμένη εἰς τὴν εὐωχίαν καὶ τὸν γέλωτα. Τινὲς ἐκ τῶν γειτόνων ὁμῶς φθονήσαντες τὴν εὐτυχίαν των ταύτην, ὤρμησαν ἀπροσδοκῆτως

κατ' αὐτῶν μετὰ τῶν ὄπλων. Οἱ Σοφοὶ μὲ κόπον ἠδυνήθησαν νὰ σωθῶσιν, ἀλλὰ, καὶ θέλοντες νὰ ἀνταμείψωσι τὰς νέας αὐτῶν φίλας, ἀπεφάσισαν τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ ἐγκαλέσωσιν ἐνώπιον τῶν δικαστῶν τοὺς ἀχρεῖους ἐκείνους ταραξίας τῆς ἡσυχίας των. Τὴν τρίτην ἡμέραν ἤρχισεν ἡ δίκη, καὶ μέχρις οὗ νὰ θεωρηθῇ μ' ὅλα τὰ παρεπόμενά της, ἐτελείωσε καὶ ἡ ἡμέρα, καὶ ἐνταυτῷ καὶ ἡ διορία τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς χαριζόμενος εἶχε δόσειν εἰς τοὺς ἑπτὰ Σοφοὺς. Ὅτε ἐπέστρεψαν οἱ Σοφοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἅπαν τὸ πλῆθος συνήχθη πανταχόθεν, περίεργον νὰ μάθῃ τὰ τῆς νέας ὁδοιπορίας, καὶ ν' ἀκούσῃ τὰ θαυμάσια τῆς Σελήνης, ἀλλ' ὅσα μόνον ἠδυνήθησαν νὰ εἰπῶσιν εἰς αὐτοὺς, διότι καὶ ταῦτα μόνον ἐγνώριζον, ἦσαν ὅτι ἡ γῆ ἦτο κεκαλυμμένη μὲ χόρτα καὶ ἄνθη, ὅτι τὰ πτηνὰ ἐκελάδουν μελωδικῶς εἰς τὰ δένδρα, καὶ τὰ τοιαῦτα· ποία ὅμως ἦτον ἡ φύσις τῶν ἀνθῶν ἅτινα ἶδον, ἢ τῶν πτηνῶν ἅτινα ἤκουσαν, γενικῶς ἠγνόουν. Καὶ τοῦτο τοὺς ἐπέφερε τὸν γενικὸν περίγελον καὶ τὴν καταφρόνησιν.

Ὁ μῦθος οὗτος ἐφαρμόζεται ἀξιόλογα εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος.— Εἰς τὴν νεανικὴν ἡμῶν ἡλικίαν εἴμεθα διόλου ἀνίκανοι νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μεγάλα περὶ ἡμᾶς ἀντικείμενα· ὅλη ἡ ἐποχὴ μας αὕτη χάνεται εἰς τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὀκνηρίαν τὴν πολυτέλειαν τὴν διάχυσιν, καὶ παρέρχεται ὡς ἐφήμερον ἄνθος. Εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν εἴμεθα ὀλίγον καλλήτεροι, ἀλλ' ἐμββαίνοντες εἰς τὴν ζωὴν, παραδιδόμενοι εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ καταβαρυνόμενοι ἀπὸ φροντίδας, ὑποθέσεις, ἀνησυχίας, ταραχᾶς, περῶμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, χωρὶς κἂν νὰ συλλογισθῶμεν ὅτι ἐπέρασε. Φθάνει καὶ ἡ γεροντικὴ ἡλικία, ἣτις παρέρχεται καὶ αὕτη μετὰ πολλῶν μόχθων καὶ κόπων. Καὶ οὕτως ἐπεράσαμεν τὸν κόσμον, χωρὶς μόλις νὰ ρίψωμεν οὔτε ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀξιοθαύμαστα ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ, πολλάκις χωρὶς νὰ παρατηρήσωμεν κατὰ χρέος τὸ τέλος καὶ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἤλθομεν εἰς τὸν

κόσμον. Τοιαύτη είναι, ἄνευ μικρᾶς τινος ἑξαιρέσεως, ἡ ζωὴ ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Κάνεις βέβαια δὲν δύναται νὰ ὑπεκφύγῃ, τὸ νὰ παρατηρήσῃ τὰ περὶ αὐτὸν θαυμάσια καὶ ἐξαισια ἔργα. Ὅλοι ἐπαρατήρησαν ἀναμφιβόλως τὴν εὐάρεστον γλωρότητα τῶν ἀγρῶν καὶ πεδιάδων, τὴν κομψότητα τῶν ἀνθῶν, καὶ τὸ μελωδικὸν κελάδημα τῶν πτηνῶν· ὀλίγοι ὅμως λαμβάνουσι τὸν κόπον τοῦ νὰ προβῶσιν ἐν βῆμα ἐπὶ πλέον, καὶ νὰ θελήσωσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν φύσιν τῶν θαυμασίων τούτων ἔργων τῆς Θείας Παντοδυναμίας.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΓΝΩΜΑΙ.

Αἱ κακίαι τὰς ὑποίας πράττομεν δὲν μᾶς προξενοῦσι τοσοῦτον μῖσος καὶ καταδρομὴν, ὅσον τὰ προτερήματά μας.— Ἡ δύναμις μας εἶναι ἀνωτέρα τῆς θελήσεώς μας· πλὴν διὰ τὴν ἀθωώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας, πολλακίς φανταζόμεθα ὅτι τὰ πράγματα εἶναι ἀδύνατα. — Ἄν δὲν εἶχομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἐλαττώματα, δὲν ἠθέλαμεν αἰσθάνεσθαι τοσαύτην ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶμεν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων. — Τὸ κέρδος ἄλλους μὲν τυφλόνει, ἄλλων δὲ ἀνοίγει τὰ ὄμματα. — Ὅλος ὁ κόσμος παραπονεῖται διὰ τὸ μνημονικόν του, κάνεις ὅμως δὲν παραπονεῖται διὰ τὴν κρίσιν του. — Καθεὶς ἐπαινεῖ τὴν καρδίαν του, κάνεις ὅμως δὲν τολμᾷ [παρεκτός τοῦ ἡλιθίου] νὰ ἐπαινέσῃ τὸ πνεῦμά του.

[Φρ. Δ. Ρούχεφ]

— Ὁ Σενέκας ἐσυνείδιζε νὰ λέγῃ ὅτι ὁ ταῦρος χορταίνει εἰς μικρὸν λειβάδιον, ἐν δάσος ἐξαρχει εἰς τὴν βοσκὴν πολλῶν Ἐλεφάντων, ἀλλ' οὔτε ἡ γῆ οὔτε ἡ θάλασσα δύναται νὰ χορτάσῃ τὸν φιλόδοξον καὶ πλεονέκτην ἄνθρωπον.

— Καθὼς τὸ δένδρον, ὅσον γεμίζει ἀπὸ καρποῦς, τοσοῦτον κλίνει τὴν κορυφὴν εἰς τὰ κάτω, παρόμοια καὶ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει ὅσον πλειοτέρας γνώσεις ἀποκτᾷ, τοσοῦτον μᾶλλον νὰ ταπεινῶνται καὶ νὰ συναιτθάνηται τὴν ἀδυναμίαν του. Μεγαλῆτερον τεκμήριον τῆς δοκησοσοφίας καὶ ἡμιμαθείας τινὸς δὲν ὑπάρχει ἄλλο ρὰ τὴν ὑποίαν κάμνει ἐπίδειξιν τῶν γνώσεών του.

☞ Κατὰ ἀκούσιον παραδρομὴν τοῦ τυπωτοῦ εἰς τινὰ ἀντίτυπα συνέβησαν εἰς τὴν 201 Σελ. παροράματα τινὰ. Στιχ. 4 γρ. ὑποβάσιον· στιχ. 5 γρ. κάτωθεν μέρος, εἰς τὸ μεσαίον· Στιχ. 12 γρ. ἴσισ καὶ τὴν κορωνίδα. Σελ. 204· στιχ. 9 γρ. ἀναβαίνων.